

ikke har Hjemmel i Lovgivningen, efter hvilken selv det allerubetydeligste Bo skal tages under Behandling, men som dog efterhaanden har uddannet sig. Jeg veed meget vel, at der i § 42, som det ærede Medlem paaberaabte sig, staar, at, naar der ikke findes Midler til at dække andre Udgifter end Begravelsesudgifterne, kan Skifteretten strax slutte det paagjældende Bo; men naar man har faaet Manden begravet, og der saa dog er Mobilier og andre Ting tilbage, saa er der jo Mere end til at dække Begravelsesudgifterne, og Paragrafen maa da sige paa andet Danks, at, naar der ikke er mere i et Bo end det Allernødvendigste, saa kan man slutte Boet. Det er imidlertid ikke den Bestemmelse, jeg vil have. Et saadant Bo skal slet ikke tages for; skal man slutte et Bo, saa koster det Penge, og jeg mener, at i saadanne smaa Boer maa man kunne lade al Skiftebehandling fare, naar det er vitteligt, at den Afdøde ikke har etet Andet end det Allernødvendigste. Jeg nævnte før et Exempel, som forekommer i Tusindevis: Efter en Arbejder, en Indsiddere eller andre saadanne Folk, som kun have fra Haanden i Munden, kan man dog ikke sige, at der Ingenting er, og jeg giver derfor det ærede Medlem Ret i, at Skifteforvalteren strengt taget er pligtig at registrere deres Bo. Det oplyses da, at der er Efterladenskaber til Værdi af 50 eller 100 Rd., og naar Boet saa behandles af Skifteretten, udlægges der maaske en 3—4 Rd. til hvert af Børnene. Det indlader en Skifteforvalter sig nødig paa, det er kun at stille saadanne fattige Mennesker af med Penge; men jeg kan meget godt forstaa, at man kan have en anden Anskuelse, naar man ikke har havt med disse Forhold at gjøre, men kun bygger paa sit Kendskab til Skifteforvaltningen i Kjøbenhavn, som vistnok i mange Retninger staar paa et noget andet Standpunkt end Skifteforvaltningen ude paa Landet. — Det ærede Medlem yttrede, at jeg havde opfattet Slutningsbestemmelsen i § 17 galt, naar jeg havde troet, at det var noget Nyt, at alle Arvingernes Erklæring fordres for at vedgaa Arv og Gjæld, for at det altsaa skal undgaa, at Boet behandles efter Frdn. af 8de April 1868. Det var ikke min Mening, jeg veed meget vel, at alle Arvingernes Erklæring fordres, men her opstilles som Regel, at, naar ikke alle Arvingernes Erklæring gives, skal ethvert Bo behandles paa den formelle Maade, som er foreskrevet for Konkursboer, og det er blot det, jeg mener, at man ikke kan faae ud af den nuværende Lovgivning eller den nuværende Praxis. Jeg vil nævne et Exempel, hvorved jeg kommer tilbage til den tidt omtalte § 19 i Frdn. af 21de Mai 1845. Naar der er en fraværende Arving, kan da efter den nuværende Lovgivning et Bo ikke behandles efter denne § 19? Jeg skulde mene So; i det Mindste sfer det vist meget ofte; det er ofte Tilfældet, at der er en fraværende Arving, efter hvem man enten lader Boet henstaa, eller ogsaa siger vedkom-

mende Gætefalle, der skifter: Jeg affætter uden videre Arv til ham. Hvad jeg anser over, er den Stringents, hvorefter ethvert Bo, hvori der er en fraværende Arving, skal behandles efter Konkursreglerne. — Jeg skal give den ærede Taler Ret i, at, naar Indfaldelse til fraværende Arvinger efter § 20 er indskrænket til 3 Maanedes, kan det have Noget for sig paa Grund af de forbedrede Kommunikationsmidler; men hvad jeg egentlig anser over, er for det Første, at 3 Maanedes ere for kort en Tid, hvor en Arving f. Ex. er langt inde i Amerika — man maa huske paa, at Folk, hvis Opholdssted ikke vides, ofte først gennem Tilfældigheder faae Oplysning om en saadan Skiftebehandling. — og dernæst, hvad der er det Væsentligste, at i mange Tilfælde skal der efter nærværende Forslag slet intet Proklama udstedes til Kreditorerne, og som Følge deraf heller ingen Indfaldelse til Arvingerne. Ganske vist staar der i § 16, at der kan finde en Indfaldelse af Arvingerne Sted, men det er saa uendelig kort et Varsel: „i det Mindste 6 Uger“, at saadanne Arvinger i Reglen ikke ville have Nytte deraf. Hvad jeg anser over, er, at Boet kan være sluttet, og altsaa Pengene fordelte og forbrugte, før en fraværende Arving faar Rundskab om Dødsfaldet og kan varetage sit Lær. — Den ærede Landstingsmand maa have faaet en Følelse af, at jeg gik ud paa at finde Mangler ved Lovforslaget, hvilket ingenlunde er Tilfældet; thi endogaa ved § 29, der giver Bestemmelsen om, at Skifteretten ikke uden Boets Samtykke maa besætte sig med Inkassationer, udtalte han sig, som om jeg ogsaa havde havt Noget at erindre mod den. Jeg haaber, at jeg har talt saa forstaaeligt, at Alle have hørt, at jeg sagde, at det var en ubemærket Bestemmelse, som jeg satte mest Pris paa af alle; ja jeg skulde næsten ikke have Noget imod, om det var den eneste Bestemmelse, Lovforslaget indeholdt. Jeg fandt den altsaa overmaade fortræffelig. — Med Hensyn til Kapitel 4 sagde jeg ikke just, at dets Indhold er gjældende Ret, men derimod, at det er gjældende Praxis. Ganske vist tillader den nuværende Lovgivning ikke altid at gaa frem paa den Maade, her er angivet, men gennem ministeriel Tilladelse faae Arvingerne det i Reglen altid ordnet saaledes, som de ønske det, og det er netop det, Kap. 4 gaar ud paa. Det var mine Uttringer. Med Hensyn til § 53 sagde jeg, at jeg ikke synes om den Regel, at de Kreditorer, der have Penge tilgode i Boet, skulle, naar Proklama ikke er udstedt, søge den pro rata hos Arvingerne. Jeg veed meget vel, at det er en gammel Bestemmelse, men givet under andre Forhold. Den ærede Landstingsmand antydede selv disse andre Forhold, idet han sagde, at den Anskuelse tidligere har været, om ikke lovhjemlet, saa dog antaget i Praxis, at en Skiftebehandling er en Dpjørelse ogsaa for Kreditorerne, og det er efter min Mening en ganske fornuftig Praxis, som man nø-